

Bůh neušetřil svého vlastního Syna tajemství Božího utrpení

O Ježíši Kristu se mluví pořád nebo alespoň hodně často, a poslední dobou také o Duchu svatém, ale co Otec? Zmíní se vůbec někdo o něm? Je smutné, že v celém liturgickém roce není jediný svátek Otce, v celém misálu ani jediná mše na jeho počest. Je nespočet svátků Ježíše, Syna, je svátek Ducha svatého, tolik svátků Matky... A ani jeden svátek Otce, „zdroje a původce veškerého božství“. Je pravda, že existuje slavnost Nejsvětější Trojice, to je však svátek tajemství nebo dogmatu, ne osoby, a rozhodně ne jediné božské osoby.

Když se nad tím zamyslíme, je to dost zvláštní. Zdá se, že i dnes by musel Kristus smutně opakovat totéž co kdysi: „Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal!“ (J 17, 25).

Proč na osobu Boha Otce tak málo myslíme? V listu Římanům 5, 6–11 a pak v osmé kapitole, verši 15 říká apoštol o lásce Boha Otce k nám jako o konečném zdroji spásy: „Otec neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Ř 8, 32).

Tento výrok udivuje, ba dokonce pohoršuje lidské mínění. Dnešní lidé mají potíže s tím, jak srovnat Otcovu lásku s Kristovou srdcervoucí smrtí na kříži. Bůh Otec dokazuje svoji lásku k nám tím, že pošle na smrt svého vlastního Syna! Skutečnost, že Kristus zemřel,

podle nich neukazuje Otcovu lásku, ale spíš jeho krutou, nebo alespoň neoblomnou spravedlnost. Lidé říkají, že nemohou přijmout Boha, který dovoluje utrpení tolika nevinných lidí a zejména dětí. A když se jim pokusíme připomenout, že trpěl i Ježíš, odpovídají: Právě Ježíš je pro nás hlavní argument! Proč musel trpět i on? Kdo by byl nevinný když ne on? V pozadí odmítavého postoje k Bohu Otci je tedy utrpení světa, fakt, že člověk trpí, a Bůh ne; že Syn trpěl, a Otce jako by se to netýkalo. Nesmiřitelný Otec v nebi netečně čeká na prolití krve výkupné oběti – svého vlastního Syna!

Tento zkreslený pohled mají na svědomí mj. zjednodušené a často bezmyšlenkovitě opakované výklady Kristovy oběti, založené pouze na právním pojetí odpykání viny, které navíc neberou ohled na jednu ze základních pravd. Na božskou jednotu vůle Otce, Syna a Ducha svatého, jejíž mocí co chce Otec, chce i Syn. Byl-li tedy Bůh „krutý“, nebyl

Otec krutý vůči Synovi, ale vůči sobě samému. Bůh byl krutý sám na sebe z lásky k člověku.

Když se řecká filozofie dostala do styku s biblí, byla ze všeho nejvíce pohoršena Božím „utrpením“, skutečností, že biblický Bůh „trpí“. V jejím pojetí Bůh, idea nejvyššího dobra, první hybatel, pohybuje vším, ale sám zůstává nehybný, nedotčený, musí být prost jakékoli vášně, nemůže být zachvácen bolestí ani radostí, touhou ani hněvem.

Bůh bible je úplně jiný. Ve Starém zákoně čteme, že se Bůh ve svém srdci trápil (Gn 6, 6), že mu lidé na poušti působili trýzeň (Ž 78, 40). Láska zrazeného Otce je příčinou jeho nářku: Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale vzepřeli se mi (Iz 1, 2).

Bůh se nesouží kvůli sobě ale kvůli člověku, který ztrácí cestu. Bible se neobává odhalit ani jakousi Boží „bezmoc-

nost“ způsobenou láskou k člověku. Lidé jej provokují modlami a vzdorem, Bůh by je měl potrestat, zničit, ale místo toho nám zjevuje své vnitřní drama: „Což bych se tě, Efraime, mohl vzdát, mohl bych tě Izraeli jen tak vydat? ... Mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo, jsem pohnut hlubokou lítostí. Nedám průchod svému planoucímu hněvu.“ (Oz 11, 8–9)

Biblickému pojetí trpícího Boha zůstali věrni i křesťanští myslitelé, které řecká fi-

lozofie v mnohém oslovila. Nejznámější z nich, Origenes, píše: „Spasitel sestoupil na zem ze slitování nad lidským rodem. Ještě před utrpením na kříži prošel lidským trápením, předtím než na sebe vzal lidské tělo. Neboť kdyby je byl dříve nevytrpěl, nepřišel by sdílet náš lidský život. Jaké utrpení pro nás od počátku podstupoval? Utrpení lásky. Netrpí snad nějakým způsobem sám Otec, Bůh všeho světa, plný velkodušnosti, milosrdenství a slitování? Nebo nevíš ty sám, že když se Bůh zabývá lidskými věcmi, trpí jako člověk? Podstupuje utrpení lásky.“

Říká-li sv. Pavel, že „Bůh neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal,“ znamená to, že ho neušetřil pro sebe, neponechal si ho jako „žárlivé strážný poklad“. Nejenže přijal Kristovu oběť, on ji i „přináší“. Podal nám velkou oběť darováním svého Syna.

Nejstarší církevní teologie to vyjadřuje zcela prostě:

dokončení na straně 4

Poděkování neznámému dárci

„Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“

(Mt 25, 40)

Charita Valašské Meziříčí upřímně děkuje neznámému dárci, který Charitě věnoval 10 000 Kč. Pán Bůh zaplatí!!!

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Maria - vzor a příklad

Každý člověk chce být sám sebou, být původní, pravý, hodnověrný, nazývat vše pravým jménem, bez okras, bez diplomacie. Být takovým člověkem není lehké. Je snadné odmítat lidi, „strhávat jim masky“. Ale podíváme-li se s odvahou na sebe, zjistíme, že být pravdivý a přijmout sama sebe je namáhavý čin.

Člověk je tvor společenský. Uskutečňuje se tak, že:

- promítá to, co je v něm do svého okolí
- rozdává své vnitřní bohatství
- buduje, tvoří, dovede jít dál přes své omyly a pády
- přijímá bolesti, rány, neúspěchy
- vychází ze sebe, když miluje druhé.

Ale také – a to je třeba uznat:

- bývá zbabělý, sobecký, žárlivý, závistivý
- má strach, nenávidí, je pokrytecký, touží po moci, rozkoši. Proto musí sám se sebou bojovat, napravovat zlo, které má v sobě. Nemůže říci: „Já jsem prostě takový“ a zůstat břemenem pro druhé.

Dá se v lidském pokolení najít nějaký nezpochybnitelný vzor opravdové hodnověrnosti? Ano, dá! Je jím Maria.

V čem je tajemství její pravdivosti? Především v její odpovědi na Boží plány. „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1, 38).

Maria bezvýhradně přijala sama sebe a Boží plány s ní. A to trvale, pro celý život, ve všech jeho každodennostech.

Staň se! To je její bezprostřední odpověď na všechny naděje, obavy, těžkosti, radosti. To je odpověď její lásky na Boží výzvu. Přijímá Ježíše ne pro sebe, ale pro všechny – jako dar od Otce, jako dar lidem skrze ni a tak se stává matkou všech lidí.

Její život byl plný mimořádných událostí:

Betlém, chlév – pochopila, že tam, kde je Ježíš, se vše stává svatým chrámem.

Útěk do Egypta – neptala se proč. Neříkala: „Ty, Otec, jsi přece mocnější než Herodes“, ale: „Ty víš, proč tak jednáš a co děláš.“

Dvanáctiletý Ježíš – poprvé ho ztratila. Nerozuměla tomu, ale nereptala, a vše uložila do svého srdce.

Zázraky – viděla Ježíšovy činy, ale jen ona slova, která slyšela, skutečně zachovávala.

Smrt – mrtvého Ježíše – po staletí očekávaného jí položili do klína; když vše hovořilo o nezdaru a nenávisti, ona věřila, že se hodina smrti stane hodinou slávy.

Ani my nemůžeme najít svoji pravdivost jinde, než v odpovědi na Boží lásku a na Boží plán s námi.

Narodili jsme se jako jedinečná osobnost v té a té rodině. Žijeme v dané situaci, historické době, v tomto městě, mezi těmito lidmi. Přijali jsme křest, dostalo se nám určité výchovy, každý den se nacházíme v nových životních situacích.

To všechno nám dává možnost odkrýt plány, které s námi

Bůh má. Na každého z nás se Bůh obrací svým slovem. Každý z nás má svoje malé dějiny „střetnutí s Bohem“. Boží slovo na nás apeluje, povzbuzuje nás, poučuje.

A nejen to. Kdo neměl v životě zážitek „s příchutí zvěstování“ – tak jako Panna Maria? Kdo nezažil situaci, při níž si uvědomil, že tu je něco, co má pro život skutečnou hodnotu, zatímco mnoho jiného je jenom zbytečnou zátěží, kterou je možno odhodit a zanedbat? Okamžik, kdy pochopil, že to, co dosud prožil, má svůj smysl pouze v tom, že dospěl až k tomuto bodu? Kdo mnohokrát nepocítil naléhavou potřebu hlouběji se zamyslet nad smyslem svého života? Pro někoho se impulsem k takovému zamýšlení stala bolest, nemoc, neúspěch, životní zkouška. Pro jiného zajímavá kniha, příklad lidí, nová perspektiva, vnitřní světlo.

To se Bůh – Lásky dotkl naší duše, protože chce, abychom pochopili, že podivný plán, který s námi má, je plánem lásky k pravdě, kráse, ale i k bolestem plného života, že On každého z nás osobně miluje a že jeho láska čeká na naši odpověď. Že ve své svobodě musíme k Jeho nabídce vyslovit své ANO, nebo HO odmítnout.

Maria nám tu svou jasnou a rozhodnou odpověď dává zářivý příklad. „Hle – staň se...“

otec Jaroslav Kašpar

Charita informuje

Bez pomoci dobrovolníků se neobejdeme!

Dne 19. června se v prostorách Obchodní akademie uskutečnilo tradiční poděkování dobrovolníkům, kteří dobrovolnickou činnost vykonávají ve svém volném čase a bez nároku na honorář v naší organizaci – Charitě Valašské Meziříčí. Přátelského setkání se zúčastnili zástupci Dobrovolnického centra ADRA, p. Tomanec a pí. Šimová.

Charita VM má uzavřenu smlouvu o dobrovolnické činnosti právě s Dobrovolnickým centrem Adra, které nám zajišťuje péči o dobrovolníky po formální stránce – smlouvy, pojištění, supervize, školení, proplácení cestovného.

Poděkování se zúčastnila i PhDr. J. Trochtová, která zajišťovala během roku supervize dobrovolníků. Většina našich stálých dobrovolníků studuje na Obchodní akademii a tady je namístě poděkovat paní profesorce Tylalíkové z Obchodní akademie. Díky paní profesorce je čím dál více mladých lidí – studentů, kteří mají o dobrovolnickou činnost zájem.

Co všechno v Charitě VM dobrovolníci dělají? Doučují dětské klienty, organizují volnočasové a ergoterapeutické aktivity, vyřizují anglickou korespondenci s dětmi z Ugandy a Indie (projekt Adopce na dálku), pomáhají v charitním šatníku, ale také nám pomáhají při realizování benefičních akcí, propagačních kampaních, prodeji výrobků bývalých chráněných dílen, veřejných sbírkách, vyrábějí pro nás

drobné předměty na prodej, občerstvení na různé akce... Při výčtu dobrovolníků nesmíme zapomenout ani na dobrovolníky tříkrálové.

Těch je každý rok zhruba 350. Nejmladším účastníkem TKS ve VM byl Daneček, který měl 2,5 roku.

Pro tyto koledníky pak začátkem února vždy připravujeme jako poděkování akci v podobě divadelního představení a her pro děti, či něco podobného, s koordinátory TKS z vesnic, které spadají do naší působnosti, pak nad zmrzlinou či kávou společně hodnotíme nedostatky a úskalí, abychom se jim v budoucnu vyhnuli.

Závěrem bych chtěla vyjádřit obdiv těm, kteří v naší organizaci dobrovolnickou činnost vykonávají, a také jim poděkovat, neboť bez jejich nezištné pomoci bychom se jen stěží obešli.

Lenka Machalská

Přátelské setkání s dobrovolníky

V sobotu 1. září 2007 se v Olomouci bude pořádat setkání dobrovolníků Charit. Na začátku všechny účastníky přivítá otec arcibiskup, který bude také celebrovat mši svatou. Do programu je zahrnuto veselé divadlo, hry pro děti, beseda s panem arcibiskupem, prohlídka, výstavy a další atrakce. Všichni jsou srdečně zváni! Kdo se bude chtít zúčastnit, může si pro více informací zavolat na Charitu VM (tel.: 776243761 – Kondrátová nebo 777672900 – Machalská) nebo si je přečíst na „vstupní“ nástěnce v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve VM, kde také visí seznam účastníků. Je nutno se do tohoto seznamu zapsat, aby se počet mohl nahlásit do Olomouce. Děkujeme!!!!

Tvůj oděv hovoří...

Odmítejte stále nestoudnější a provokující módu!

Pocit studu je Boží dar. Vymezuje nám zevnitř hranice, které nesmíme překročit, pokud nechceme klesnout pod svou důstojnost. Kde již není u člověka žádný stud, můžeme si být jisti, že v jeho životě něco selhalo, a potřebuje dobré vedení, aby se upravilo jeho sebehodnocení.

My ženy máme zvláštní odpovědnost, pokud jde o náš oděv. Ne nadarmo říká Pius XII.: „Kdyby křesťanky měly tušení o pokušeních a pádech, které způsobují svým oděvem, zhrozily by se odpovědnosti...“ Nevidíte, že existuje hranice, kterou móda nesmí překročit, protože jinak se stává zkáza pro vlastní duši i pro duše jiných?

Kdo chce, aby byl milován sám o sobě, ať se zamyslí, jak se obléká.

Tvůj oděv řekne víc než všechna slova a všechny tvoje činy za celý týden. Jaký šat nosíš, takový je tvůj výrok. Má jasný hlas: Buďto požehnaní, nebo kletbu. (*M. Seeman*)

Proč si vůbec stěžuje tolik žen na údajně „zlé“ muže, kteří jsou dotěrní nebo i znásilňují? Když vystavují beze studu dráždivé části svého těla, nemohou se divit, jestliže je někdo

obtěžuje – a první obvinění musí upřímně obrátit proti sobě. Zde platí přísloví: „Kdo si hraje s ohněm, popálí si prsty.“

Podívejme se na nepřehledné množství stále ohavnějších sexuálních zločinů. To jsou v první řadě plody celosvětové sexualizace prostřednictvím sdělovacích prostředků – televize, časopisů, reklamy, divadla, výtvarnictví a literatury, pomocí „sexuální výchovy“, drog, ezoteriky a New Age a různých psychotechnik a v neposlední řadě módy, která je zrcadlem ducha doby.

Stydlivost, která se projevuje také v oblékání, je jako vůně květu a ozdoba, která okouzluje. Je jako koruna, která slouží ženě ke cti, dokud si ji chrání.

My ženy bychom měly dbát na to, abychom se nedaly vykořisťovat a vystupovat rozhodně proti porušování ženské důstojnosti nejrůznějšími způsoby, včetně módy. Jestliže přitom uplatníme všechny dobré ženské vlastnosti, nedá čekat a u opravdu milujících a správně smýšlejících mužů získáme na ceně.

Kdo chce správně posoudit oblečení křesťanské ženy, ať se ptá, zda by v takovém šatě chodila Panna Maria. Hodnocení bude snadnější a jistě správné.

Sv. Jan Zlatoústý soudil již ve 4. století: „Tvrdíte, že jste nikoho nepřivedly k hříchu. Svými slovy opravdu ne, ale udělaly jste to svým oděvem a svým chováním... Když jste někoho dohnaly k tomu, aby hřešil ve svém srdci, jak můžete být bez hříchu?“

Karel Čapek napsal: „Pokud chce mít národ budoucnost, musí si zachovat mravnost. Nedělejte ze svého těla výkladní skříň a neničte mravní smysl národa. Nevěřte, že nahota je estetická, protože k obnaženému tělu nemůže člověk zůstat lhostejný.“

Nezatěžujte své svědomí provokujícím oblečením!

Evangelista Matouš v 18. kapitole ve verších 6–9 píše:

„Kdo však jedno z těchto nepatrných, které ve mně věří, svede ke hříchu, pro toho by bylo lépe, aby mu byl pověšen na krk mlýnský kámen a aby byl potopen hluboko do moře. Běda světu, že svádí ke hříchu! Pohoršení sice musejí přicházet, ale běda tomu člověku, skrze kterého pohoršení přichází!“

Otec Pio:

Tento světec posílal nedostatečně oděné ženy od zpovědnice bez rozhřešení a ani nedovolil, aby se takové ženy ke zpovědnici přiblížily. Byl neúprosný, hřímal slovy: „Jdi se ustrojít ... Nemravná ... Špinavá ... Necudná ...“ Jednou řekl jedné dívce: „Rád bych ti usekl paže, protože bys méně trpěla, než budeš trpět v očištní ...“ Jiné řekl: „Nahé maso bude hořet ...“

Říkával duchovním dcerám:

„Pán zavrhuje neslušnou a pohoršivou módu. Máš-li možnost, kup si šaty, jaké chceš, ale nesmíš se za žádnou cenu řídit pohoršivou a neslušnou módou ...“

Ježíši, uzdrav a naprav, co jsem rozbila, protože jsem byla

hloupá a nevědomá, samolibá nebo žádostivá, zajatá v omylech pozemské žádostivosti a vášni různého druhu. Požehnej všem, kteří se provinili, protože jsem je přivedla do pokušení.

Ježíši, dopřej jim ze svého Srdce tisícinásobné odčinění, aby zcela spočinuli v Tvé milosti.

Zvláště Tě prosím za ty, které miluji celým žářem svého pozemského srdce a své nesmrtelné duše. Ježíši, žehnej nám. Amen.

Rekonstrukce varhan ve farním kostele ve Valalašském Meziříčí

Varhanní nástroj v kostele Nanebevzetí Panny Marie byl postaven v r. 1957 krnovskou firmou Rieger–Kloss. Čítá 40 rejstříků, čímž se řadí mezi velké varhany. Vedle liturgického využití vykazuje atributy koncertního nástroje. Traktura je pneumatická (z latinského trahere = táhnouti). Trakturou se rozumí spojení klávesy se vzdušnicí (místo, z něhož proudí vzduch do píšťal). Rejstříky jsou rozděleny do tří manuálů. Varhanní skříň ovšem nepochází z již zmíněné firmy : nástroj byl zabudován do skříňně předchozích varhan, pocházejících z dílny novojičínského varhanáře Neusera. Památkový úřad totiž v době stavby stávajících varhan označil Neuserovu skříň za památkově chráněnou. Zajímavé je, že tato skutečnost postavila krnovské varhanáře před problém, jak totiž vměstnat do skříňně původně dvoumanuálových varhan zhruba dvojnásobný počet rejstříků třímanuálových varhan. Řešení se našlo. Původně byla skříň rozdělená na dvě části s tím, že střed mezi těmito částmi tvořil prázdný prostor, kterým mimo jiné vnikalo světlo na kůr z okna na zdi za varhanami. Tento prostor byl pak vyplněn píšťalami třetího manuálu a před něj byla umístěna socha sv. Cecílie.

V roce 2007 tedy uplyne 50 let od stavby varhan. To je doba, kdy u pneumatického nástroje je třeba počítat s postupným technickým selháním traktury a jejího příslušenství. Z tohoto důvodu se dnes od stavby pneumatické traktury téměř upustilo. Její princip je založen na membránách z jemné kůže, které nafukováním nadzvedávají kuželky vpouštějící vzduch do píšťal. Těchto membrán je ve varhanách tisíce, postupně ztrácejí elasticitu a praskají, jednotlivé píšťaly nebo rejstříky přestávají hrát buď definitivně, nebo dle klimatických podmínek dočasně (vliv teploty a vlhkosti, jejich změny v létě a v zimě).

Takový úděl se nevyhnul ani našim varhanám: např. několikrát jsem musel v posledních dnech před vánocemi shánět varhanáře a při opravě před dvěma lety jsem byl upozorněn na perforaci hlavního měchu- plic varhan. Ten byl opraven pouze provizorně a je jen otázkou blíže neurčeného času, kdy dojde k úplné a nevratné ztrátě jeho funkčnosti.

Pneumatická traktura se v současné době také nestaví pro

přílišné zpoždění, k němuž dochází mezi stiskem klávesy a ozevem tónu. Byla to vlastně dobová záležitost (2. polovina 19. století a 1. polovina 20. století) s využitím výhod materiálové a finanční dostupnosti.

Dnes se pneumatická traktura nahrazuje trakturou elektrickou. Místo membrán se používají elektromagnety, které ovládají relátka pod píšťalami, vpouštějící vzduch do píšťal. Tato relátka jsou ovládána z hracího stolu případně bezkontaktně, čímž se hrací stůl stává mobilním.

Jsem přesvědčen, že v tomto duchu by se měla v nejbližším možném termínu uskutečnit rekonstrukce našich varhan. Varhanní skříň by tedy nedoznala viditelných změn, píšťaly i vzdušnice by byly rovněž nedotknuty, jednalo by se o zhotovení nového hracího stolu a nové elektrické traktury (magnety, dráty, ale především počítačově, digitálně řízené centrum). Mým osobním přáním je doplnit ještě varhany asi o čtyři rejstříky, které zde objektivně chybí a na něž zřejmě chyběly i tehdy před padesáti lety peníze. Taková rekonstrukce proběhla nedávno na Sv. Hostýně a v opavské konkatedrále P. Marie. Náklady na tuto přestavbu se pohybují kolem dvou milionů korun.

*Bohumír Kratochvíl, varhaník
(hraje na zmíněném nástroji od r. 1986)*

Bůh neušetřil svého vlastního Syna

dokončení ze strany 1

„Trpěl-li Syn, trpěl Otec spolu s ním“ (Tertulián). Tato prosta víra inspirovaná biblí, bohužel velmi utrpěla při boji proti herezi popírající rozlišování osob v Nejsvětější Trojici. Ve snaze vzít této herezi jakoukoli záminku mizí z řeči i povědomí církve téma Otcova soucítění a přetrvává jen jako skrytý pozůstatek. Všeobecný a neúprosný proces adaptace na soudobou kulturu způsobil, že biblický pojem Božího utrpení byl do značné míry obětován řecké představě boží netečnosti.

V učení církve přesto zůstal pevný bod, o nějž se můžeme opřít. Navzdory neustávajícím protivenstvím církev nikdy nepřestávala vyznávat teopaschismus – doktrínu o utrpení Boha v Kristu. Tento dogmatický výrok znamená, že Bůh trpěl „v těle“, ale my z teologie víme, že ten, „kdo“ trpěl v těle – subjekt – je osoba Syna, tj. Bůh. A jestliže jeden z Trojice trpěl, pak perichorezí (vzájemným prolínáním tří božských osob), trpěla celá Nejsvětější Trojice. Pro Kristovo tělo, jímž je církev, platí: „Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny“ (1K 12, 26). Jak by mohlo to, co platí pro společenství církve neplatit pro společenství Nejsvětější Trojice, její zdroj a vzor? V případě Otce se samozřejmě jedná o jiný druh utrpení než u Syna, který se stal člověkem. Teologové různých směrů a z různých zemí znovu začínají mluvit o tomto tajemství. Jejich úvahy potvrzují, že akt „vydání vlastního Syna“ působí Bohu větší utrpení než jakékoli utrpení stvořeného světa, a úkolem Ukřižovaného

bylo právě zjevit Otcovo utrpení.

V Novém zákoně se někdy setkáváme s tvrzením, že Ježíš zemřel, protože nás miloval (*Ef 5, 2*) a jindy zase, že zemřel z poslušnosti k Otci (*Flp 2, 8*). V Janově evangeliu říká Ježíš: „Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od Otce“ (*J 10, 17–18*). Mluví se tu o „moci“ dát život a o „příkazu“ to učinit, o svobodě a zároveň o poslušnosti. Právě v tomto paradoxu je klíč k tajemství. Jak a kdy dal Otec Synovi „příkaz“ dát sám od sebe svůj život? Svätý Tomáš odpovídá: „Otec vydal Syna smrti tím, že v něm vzbudil lásku a vnukl mu vůli trpět pro nás.“ Příkaz, který dal Otec Synovi, je tedy především příkaz milovat nás. Otec přenáší na Syna svou přirozenost, jíž je láska, a tím zároveň i své „utrpení lásky“, které Ježíše přivedlo až ke kříži.

A nakonec ještě jedna otázka. Jak je to s Boží všemohoucností? Není utrpení Boha známkou jeho neschopnosti zastavit zlo? Odpověď zní: Bůh nejvíce projevuje svou moc právě v utrpení, neboť projevuje svou všemohoucnost právě tím, že odpouští a slitovává se. Bůh ukazuje svou moc v bezmocnosti. Bůh se ve své nekonečné moudrosti rozhodl zvítězit nad zlem tím, že ho podstoupí, vezme ho svým způsobem na sebe. Chtěl zvítězit - v souladu se svou povahou – ne silou ale láskou, a tak nám dal příklad, jak se má zlo přemáhat dobrem (*Ř 12, 21*). Také musíme mít stále na paměti, že Otcův „soucit“ se Synem nekončí křížem, ale vzkříšením. Otec mu zjednal spravedlnost skrze Ducha, a tím ji zjednal i sobě, své vítězné lásce.

(Z 6. kapitoly knihy katechezí Raniera Cantalamessy: „Život pod vládou Kristovou“, jejímž podkladem je list svatého Pavla Římanům)

připravil Jaromír Mikušek

R o z h o v o r

Je patrně nejstarší osobou, pocházející z naší farnosti, která současně žije zasvěceným způsobem života, a to v klášteře Milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži. I když pro stáří občas používá invalidní vozík, živě vzpomíná na uplynulá léta a tímto rozhovorem by se ráda setkala se všemi svými spolufarňáky a přáteli z Val. Meziříčí. Sestře Hedvice, jinak též bývalé p. učitelce Květoslavě Duřpekové, je letos 86 let.

Sestro Hedviko, Váš bohatý život je protkán mnoha zajímavými událostmi i veselými historkami. Pokusme se dotknout alespoň některých. Jak jste se vlastně dostala k učitelství hudby?

Ve Valašském Meziříčí jsem studovala na 4letém učitelském ústavu – měla jsem být původně učitelkou na obecné škole. Maturovali jsme za protektorátu v roce 1940 a profesori nás tehdy upozorňovali, že nemáme na

ději získat místo na české škole. Přestože jsem to zkusila a podala pět žádostí o učitelské místo (měla jsem strýčky a tetičky po celé Moravě – abych měla zajištěné bydlení a stravu), všechny byly zamítnuty. Pan profesor Ditrich si všiml, že mám blízko k hudbě, a umožnil mi studovat hru na klavír u pana dr. Ludvíka Kundery, v roce 1942 jsem pak skládala státní závěrečné zkoušky na konzervatoři. Na hudební škole ve Val. Meziříčí jsem učila od jejího vzniku (v r. 1941) až do důchodu v r.1978. Ke konci války (asi v r. 1944) jsme byli my, učitelé hudby, „totálně nasazeni“. Muži v železničních dílnách a já v továrně Mikrofona, kde jsem pracovala v třísměnném provozu na fréze a letovala drátky.

Během vašeho působení na hudební škole jste vychovala mnoho žáků, mezi nimi řadu úspěšných, kteří se věnují hudbě profesionálně. Vzpomenete si alespoň na některé?

Tak například v Japonsku v Tokiu je profesorem na konzervatoři Jan Horák, dále jsou to učitelky hudby Růžena Dětská, Marta Staňová, Zuzana Šimáčková (Pavlíková), v Plzni je Jan Slimáček a mým žákem byl též režisér Vojtěch Jasný, oba z Kelče. A jistě mnoho dalších, na které si teď nevzpomenu.

Vaše učitelské působení bylo převážně v době totality. Vědělo se o vás, že jste věřící a také že hraje v kostele na varhany. Jak jste své přesvědčení obhajovala před tehdejší komunistickou vrchností?

Já bych řekla, že to byl úplný zázrak. Když probíhal platový postup, bývaly tzv. pohovory – a to si mě obvyčně „brali na mušku“. Tady se prokázala Ježíšova slova o tom, abychom „se nestarali, co budeme říkat před soudci a vladaři...“ Jeden takový pohovor trval skoro 2hodiny a po něm mi jeden z přísedících z komise důvěrně sdělil, že paradoxně ocenili moji odvalu a kuráž... Přestože věděli, že chodím do kostela, ze školy mě nevyhodili. Na varhany jsem začala hrát až později.

Vzpomenete si, jak se to přihodilo?

Na pohřbu mého tatínka, který zemřel 3. 3. 1978, ještě hrál pan František Marek a zpívala paní Tonička Svozilová. Oba v témže roce náhle zemřeli (pan Marek za varhanami). Oba jsem je od toho roku nahradila – hrála na varhany a zpívala na pohřbech i svatbách.

Nejen hra na klavír a varhany, ale také sborový zpěv je vaší velkou životní láskou...

Od svých padesátin jsem jezdila na Vsetín, kde jsem 20 let úspěšně dirigovala Pěvecké sdružení valašských učitelek, a také jsem založila ženský pěvecký sbor Hedvika, to už bylo ve svobodných poměrech, v r. 1990.

Na která vystoupení z této doby nejraději vzpomínáte?

Kromě toho dirigování jsem sama zpívala ve Vachově sboru moravských učitelek – 25let jsem jezdila do Brna na zkoušky. Ráda vzpomínám na všechny mezinárodní soutěže, kde

jsme většinou získávaly první ceny, ať už to bylo dvakrát v Anglii, v Estonsku v Talinu nebo v Itálii a jinde.

Je o vás také známo, že jste ve svých 70 letech úspěšně absolvovala autoškolu, a vlastníte řidičský průkaz...

Ano, vždycky jsem řízení obdivovala a chtěla jsem to zkusit. Měla jsem i praktické úmysly – vystřídat kněze za volantem při našich cestách do okolních farností, kde jsem hrála a zpívala při pohřbech. Jednou při takové cestě mě P. Siostroznek požádal o modlitbu, abychom v pořádku dojeli, protože měl chřipku, a cítil se dost špatně. Tehdy jsem si řekla: kdybych měla řidičák, mohla jsem ho tam zavézt.

Autoškolu jsem udělala během 5 týdnů v Rožnově p Radhoštěm. Bylo nás tam asi 8 mladých chlapců a já, duchodkyně, mezi nimi. Od p. faráře Valenty jsem si tehdy na ten kurz půjčila, ale neřekla jsem mu na co, protože to by mi určitě nepůjčil... Potom, když jsme se vraceli jednou z pohřbu, mu říkám: „Pane faráři, já vám vyrazím dech“ a on na to: „Vy už mě dech v životě nevyrazíte.“ A já: „Ale já to zkusím“ – a takhle jsem mu dala před oči ten svůj řidičák. A on na to: „Ale toho komisaře by patřilo zavřít! Od vás bych se teda nikdy nenechal vozit!“ A já mu říkám: „Možná že ještě rád...“

Ale dopadlo to tak, že už jsem po zkouškách opravdu nikdy za volantem neseděla. Protože tam, kde jsem byla, sestry řidičák měly, takže už to nebylo potřeba. Teď ten řidičák mám na to, že když se mě někdo zeptá, jestli jezdím, odpovídám: „Ano, stopem...“

Věčné řeholní sliby jste skládala ještě za totality, v tajnosti. Jak jste pak prožívala přechod do skutečného řeholního života?

S civilním způsobem života jsem se rozloučila v r.1991 závěrečným koncertem v klášteře v Choryni – tehdy tam byla představená sestra Bernadeta. Nacvičily jsme s Pěveckým sdružením valašských učitelek Otvírání studánek od Bohuslava Martinů – tuto skladbu mám velmi ráda. Bylo to překvapení.

Když jsem se v kostele ve Val. Meziříčí představila jako řádová sestra, bylo to přijato s radostí, ale u některých i s rozpaky a snad i s pohoršením. Pro mnohé to bylo velké překvapení. Když mě p. farář na závěr požádal, abych lidem něco k tomu řekla, odpověděla jsem: „Kdybych byla na místě Pána Boha, paní učitelku Květu Duřpekovou bych si nikdy za sestřičku nevyvolila...“ Těm, kteří z toho mají radost, děkuji za jejich přátelství. Ty, kterým jsem ve svém životě dala nějaké pohoršení, prosím o modlitbu, a aby mi odpustili...

Zdravím tímto všechny své bývalé žáky, kolegy z hudební školy, přátele a spolufarníky z Valaš. Meziříčí a zůstávám s vámi v modlitbě spojena.

připravil Jiří Dřímál

Stačí naslouchat

Domnívám se, že kontakt s druhým člověkem nejsnáze navážeme, když mu nasloucháme. Stačí bedlivě vnímat. Pozornost je možná tou nejcennější věcí, kterou si vzájemně dáváme. Zejména pokud je opravdová. Když druzí mluví, nemusíme dělat nic jiného, než je poslouchat. Přijímat je. Slyšet co říkají. Věnovat jim pozornost. Pozornost bývá většinou důležitější než pochopení. Většinou si neceníme sami sebe a své lásky natolik, abychom to věděli. Trvalo mi velmi dlouho, než jsem uvěřila v sílu prostých a upřímných slov – „Je mi to tak líto“ – pokud se druhý člověk trápí. Jedna z mých pacientek mi vyprávěla, že když se snažila vylíčit svůj příběh druhým lidem, často ji skočili do řeči se slovy, že se jim stalo něco podobného. Její bolest se znenadání stala jejich příběhem. Nakonec s většinou lidí přestala mluvit. Ale připadala si osamělá. Nasloucháním navazujeme vzájemné vztahy. Jestliže skočíme druhému člověku do řeči, abychom ho ujistili, že mu rozumíme, přesouváme pozornost sami na sebe. Pokud nasloucháme, náš protějšek ví, že o něj stojíme. Mnozí pacienti s rakovinou říkají, jaká úleva je vědět, že jim někdo naslouchá.

Zjistila jsem dokonce, že naslouchání je nejlepší reakcí i na lidský pláč. Dříve jsem podávala plačícímu člověku papírový kapesník, ale potom jsem si uvědomila, že to může být vnímáno jako další způsob umlčení a vyvedení z prožívaného smutku a žalu. Dnes jen naslouchám. Až se vypláčou, zjistí, že stojím po jejich boku.

Nebylo jednoduché naučit se tak prostou věc. Směřovalo to proti všemu, co mě od mládí učili. Domnívala jsem se, že lidé poslouchají jenom proto, že se ostýchají mluvit nebo že neznají odpověď. Chápavé mlčení má často mnohem větší léčivou moc než ta nejlépe myšlená slova.

Naslouchání je nejstarším a snad i nejmocnějším nástrojem uzdravení. Ty nejzásadnější změny často dokážeme u lidí vyvolat nikoli moudrostí svých slov, ale spíše ochotou naslouchat. Jestliže nasloucháme, nabízíme druhému člověku svou pozornost a příležitost dosáhnout plnosti. Svým nasloucháním vytváříme útočiště pro ty složky osobnosti, které se až dosud neměly kam uchýlit, které byly popírány, nemilovány, znevažovány a skrývány.

Duše a srdce se v naší kultuře až příliš často nemají kam uchýlit. Naslouchání vytváří posvátné ticho. Pokud lidem velkoryse nasloucháme, dokážou i oni sami zaslechnout svou pravdu, často poprvé v životě. A v tichém naslouchání poznáme sami sebe v každém člověku. Nakonec možná zaslechneme v každém člověku tichý zpěv neviditelného.

podle knihy

Rachel Naomi Remen: Obejmout život

Naše ulice IV

Na stránkách ŽF byla několikrát představena vždy triáda jmen některých osobností společenského a kulturního života. Tato jména (doposud jich bylo uveřejněno 9) figurují v názvech jednotlivých ulic města Valašského Meziříčí. V této souvislosti bychom neměli zapomenout na jméno Františka kardinála Bauera (je po něm pojmenována ulice v místní lokalitě Kouty). Zastavme se krátce u této významné osobnosti.

František Saleský Bauer se narodil dne 26. 1. 1841 v mlýně v Hrachovci u Valašského Meziříčí. Byl synem mlýnáře Františka Bauera, rodem ze Šenova, matka Anna, rozená Pekárková, pocházela z Lešné. Gymnazijní studia konal u piaristů v Kroměříži, kde velmi dobře prospíval a také r. 1859 maturoval. Po skončení studií vstoupil do kněžského semináře v Olomouci, kde byl dne 19. července 1863 vysvěcen na kněze. Kaploval ve Vyškově, brzy však dosáhl doktorátu a stal se mimořádným profesorem bibliistiky. V roce 1873 byl jmenován řádným profesorem Nového zákona na pražské univerzitě. Později, r. 1880, se stal rektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Praze a v této funkci setrval až do svého jmenování brněnským biskupem.

Jak v Olomouci, tak v Praze se velmi angažoval ve společenském a spolkovém životě. Byl jednatelem a později pokladníkem při Dědictví svatého Prokopa (pro vědy církevní), zasedal ve výboru Svatováclavské záložny a byl pokladníkem, místopředsedou a později i předsedou Křesťanské akademie (pro umění). Roku 1894 svolal do Brna první sjezd českých katolíků a roku 1903 druhý. Byl také aktivní na poli literárním. Napsal mnohé statě, ať původní či přeložené, jež zveřejňoval v mnoha časopisech. Mezi nejznámější patří příspěvky do časopisu katolického duchovenstva: „Církevní život ve Valašsku“, „Objasnění slov sv. Irenea o sepsání evangelí“, „Všeobecný sjezd katolíků rakouských roku 1877“. Z překladů je možno uvést Ackermannův spis „Útěcha věrných duší v očistci“.

Císař František Josef I. ho jmenoval brněnským biskupem a papež Lev XIII. jeho jmenování potvrdil. Biskupské svěcení přijal 15. 8. 1882 v Olomouci. Zde se později (r. 1904) stal nástupcem arcibiskupa Kohna. V Brně, stejně jako později v Olomouci, vedl své věřící k prohloubení náboženského života. O tom svědčí i skutečnost, že r. 1886 založil kongregaci Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou svaté rodiny. (Tuto kongregaci můžeme nalézt jen na území brněnské diecéze. Sestry přišly za 2. světové války o klášter, který zničila zbloudilá bomba, ale těžká léta přišla teprve s nástupem komunismu, všechny řeholnice skončily v internaci a 21 z nich po nepravdělivém rozsudku za mřížemi komunistických lágrů. Dnes pečují sestry o seniory ve dvou vlastních domovech pokojného stáří, působí v nemocnicích, učí náboženství ve školách a pětice sester vede již tradičně domácnost brněnského biskupa. Ve svém sídle na Grohově ulici zřídila

kongregace internát a také otevřela Církevní střední zdravotnickou školu. S počtem 97 sester patří tato kongregace k největším v ČR. Brněnským františkánkám k jejich 120. jubileu v roce 2006 udělil zvláštní pozhnání také Svatý otec Benedikt XVI.)

Zvláštní Bauerovou zálibou bylo církevní stavitelství. Ve své brněnské rezidenci vystavěl gotickou domácí kapli a z jeho popudu byl také vystavěn kostel Svaté rodiny. Započal rovněž s opravou a přístavbou dvou nových věží katedrálního chrámu sv. Petra a Pavla v Brně, čímž dal vzniknout dnešní dominantě moravské metropole. Ve stavitelské činnosti pokračoval i jako olomoucký arcibiskup. V Kroměříži dal zvětšit budovu chlapeckého semináře, v Olomouci přistavěl moderní část kněžského semináře, postavil budovu konzistoře, na jeho příkaz byla olomoucká „Sarkandrovka“ přestavěna v letech 1908 až 1910 v novobarokním slohu do dnešní podoby. Za jedenáct let posvětil arcibiskup Bauer v olomoucké arcidiecézi 32 nových kostelů, založil 32 far, požehnal 46 řeholních domů. Zakládal rovněž charitní ústavy a svépomocné fondy, stavěl dělnické domky. Podporoval katolický tisk a prosadil, že ve všech zemích rakousko–uherské monarchie byl zaveden jednotný katolický Katechismus.

Vrcholnou slavností jeho arcipastýřské činnosti byla korunovace milostné sochy Panny Marie na Svatém Hostýně dne 15. 8. 1912. Slavnostní korunovaci vykonal jménem Svatého otce v den, kdy připadlo 30. výročí jeho biskupského svěcení. Několik zajímavých statistik z této jedinečné události: Ve dnech 15.–25. srpna r. 1912 navštívilo Sv. Hostýn na 200 tisíc poutníků (mezi nimi 2 kardinálové, 5 biskupů, 6 opatů, představení všech řeholních společenství atd.), bylo vypraveno 64 zvláštních vlaků, uspořádáno 350 poutních průvodů (mimo jiné 1100 osob z Olomouce, 880 z Vídně, 700 z Brna), odslouženo 1000 mší svatých a rozdáno 24 600 sv. přijímání.

František Bauer byl podporovatelem myšlenky Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje, který se za jeho přispění rozvinul na Velehradě v unionistické sjezdy s mezinárodní účastí. (Cílem takovýchto sjezdů bylo pomoci ke sjednocení slovanských národů ve víře, právě letos uplynulo 100 let od 1. unionistického sjezdu). Papež Pius X. jej jmenoval r. 1911 kardinálem. Vezmeme-li v úvahu, že v oné době byl kardinálský biret ještě stále udělován převážně osobnostem z vyšších společenských vrstev, můžeme být právem hrdi na to, že v našem národě dosáhl tohoto vyznamenání syn prostého mlýnáře (v osobním erb kardinála Bauera se nachází mlýnské kolo).

Dlužno dodat, že ani jako vysoký církevní hodnostář Bauer nikdy nezapomněl na svůj rodný kraj. R. 1911 dal vystavět pomník (leží při cestě od zimního stadionu do Hrachovce) jako památku na své nedaleké rodiště a na své zemřelé rodiče. V Meziříčí chtěl vybudovat velký sociální ústav, ale k tomu nedošlo. Zakoupil však ze svých prostředků zámek Žerotínů (r. 1914) a daroval jeho severní trakt Družstvu lidového domu. To v něm po I. světové válce zrestaurovalo divadelní sál, který byl na dlouhou

dobu chloubou města. Kardinál František Saleský Bauer zemřel 25. listopadu 1915 ve věku 74 let v Olomouci a byl pochován v kapli sv. Jana Křtitele při hlavní věži olomouckého dómu sv. Václava.

podle pramenů sestavil P. František Urban

Svatost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Martin Karola Lenka Tomášková
Křížná 679/24 Křížná 679/24

Vojtěch Gerla Lenka Hrušková
J.K.Tyla 522/7 Havlíčkova 1189

Ladislav Straka Lucie Drápalová
Nádražní 111 Nádražní 111

František Veverka Markéta Smolková
Na Šištotě 200 Na Šištotě 200

Pavel Juránek Alžběta Marie Haikerová
Starý Lískovec, Kurská 295/2 Šípková 1332 Brno–město

Milan Šimon Šárka Roháčková
Vyšná Rybnica 121 Králova 1059

Lešná

Martin Pavlík Petra Sadílková
Starý Jičín – Starojická Lhota 57 Lešná – Perná 78

Křest přijali

Lešná

Sára Veronika Špůrková

Valašské Meziříčí

Zdeněk Jaroslav Mužík

Monika Křenková

David Masařík

Karolína Abigail Hradilová

Anna Hlaváčková

Karolína Holčáková

Anežka Sýkorová

Milan Macháček

Aneta Zábranská

Petr Lakatoš

Kristýna Stodůlková

Karolína Blanka Kuréková

Magdaléna Knápková

Bára Porubová

Anna Slováková

Amálie Janošková

Vendula Janíková

Karolína Volková

Jan Krutílek

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Josef Vašíček *23. 12. 1923 +4. 5. 2007, Švabinského 661

Jarmila Mikulenková *3. 2. 1929 +8. 5. 2007, Tolstého 1138

Alois Stodůlka *13. 3. 1934 +7. 5. 2007, Podlesí 40

Valerie Berousková *5. 11. 1921 +8. 5. 2007, Podlesí 342

František Vašut *10. 10. 1924 +9. 5. 2007, Horní Bečva 107

Vlasta Konečná *29. 12. 1925 +12. 5. 2007, Jarcová 228

František Mičkal *6. 9. 1920 +17. 5. 2007, Podlesí 117

Štěpánka Kovářová *23. 11. 1912 +18. 5. 2007, Brňov–Podlesí 399

Marie Svitáková *31. 7. 1928 +21. 5. 2007, Poličná 392

Marie Pobořilová *13. 5. 1914 +21. 5. 2007, Jasenice 44

Ludmila Krčmářová *17. 4. 1920 +24. 5. 2007, Pod Oborou 353/96

Věra Macelová *11. 4. 1927 +26. 5. 2007, Praha 4, Nad pískovnou 39

Anna Juřicová *13. 8. 1924 +1. 6. 2007, Poličná 157

František Pobořil *21. 8. 1918 +10. 6. 2007, Jasenice 89

Vladimír Folta *17. 8. 1919 +13. 6. 2007, Hulince 393

Helena Lusková *2. 6. 1925 +13. 6. 2007, Švabinského 649

Marie Bártková *19. 8. 1939 +21. 6. 2007, Poličná 129

Antonín Juráň *13. 6. 1931 +20. 6. 2007, Bynina 20

Josef Bělaška *6. 10. 1923 +24. 6. 2007, Krhová 480

Františka Konvičná *18. 9. 1923 +2. 7. 2007, Juřinka 35

Josef Pajdla *14. 6. 1937 +10. 7. 2007, Jiráskova 1

Igor Andrášik *23. 8. 1946 +12. 7. 2007, Sokolská 1095

Anna Barglová *11. 7. 1922 +15. 7. 2007, Havlíčkova 1171

Milada Špaňhelová *22. 4. 1917 +14. 7. 2007, Podlesí 64

Branky

Pavel Dufek *13. 1. 1942 +1. 5. 2007, Branky 198

Bohumil Marek *29. 10. 1929 +3. 5. 2007, Branky 131

Anna Tichá *29. 3. 1947 +13. 5. 2007, Sklářská 110

Ludmila Marková *7. 12. 1946 +22. 5. 2007, Branky 162

Anna Pečenková *16. 2. 1936 +24. 6. 2007, Branky 18

Milan Němec *11. 8. 1951 +8. 7. 2007, Val. Mez., Hranická 324

Lešná

Josef Škoda *25. 6. 1941 +18. 5. 2007, Hranice na Mor., Nová 1 300

Vojtěška Podmolová *16. 7. 1934 +27. 5. 2007, Perná 7

Josef Knebl *28. 8. 1923 +26. 6. 2007, Příluky 4 – Lešná

Mariánské informace

- V sobotu 8. září navštíví rakouské poutní místo Mariazell Svätý otec Benedikt XVI. Fatimský apoštolát plánuje účast autobusu z naší farnosti. Zájemci ať se přihlásí na faře, pokud možno u Václava Chládky. Předběžná cena 500 Kč.
- Výroční mariánská konference Fatimského apoštolátu a mariánských ctitelů se uskuteční 6. října 2007 v ČM Fatimě Koclířov. Přihlášky na společnou cestu autobusem u Václava Chládky.
- Upozorňuji na působení podvodníka, který láká z důvěřivých lidí peníze, zvláště pak z těch, kteří jsou nějakým způsobem napojeni na aktivity Fatimského apoštolátu. Vystupuje velmi seriózně a jeho jméno bylo podle mého zjištění v občanském průkazu Zdeněk Michovský. Jeho taktika je založena na odvolávání se na jména a adresy známějších aktivistů, které není problém získat. Upozorňuji, že velice dobře zná působení Fatimského apoštolátu, a pracuje tímto nekalým způsobem po celé ČR. Částky, které podle našich odhadů už získal, se pohybují s pěti nulami.

Václav Chládek

Život farností číslo 7–8, ročník XIV

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@abidesign.cz nebo osobně odevzdejte na faře. Sazba a grafická úprava: Abidesign.

Toto číslo vychází 19. srpna 2007.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>